

7
HISTÒRIES
DE VIATGES
EN EL
TEMPS

MARCK
CASTELLÓ

STONBERG
EDITORIAL

SET HISTÒRIES DE VIATGES EN EL TEMPS

Marck Castelló Roig

STONBERG
EDITORIAL

Primera edició: febrer 2026

© Marck Castelló Roig

© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes 636 — 08007 Barcelona (Catalunya)

Tel. 933 175 412

stonberg@stonbergeditorial.com

www.stonbergeditorial.com

© de la imatge de la coberta: Marck Castelló Roig

ISBN: 979-13-991447-0-3

DIPÒSIT LEGAL: B 1936-2026

Cap part d'aquesta publicació,
inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà,
ja sigui elèctric, químic, mecànic, òptic,
de gravació o de fotocòpia
sense permís previ de la marca editorial.

*A la Mireia, a l'Aina, al Daniel i al Nico,
ells també són viatgers en el temps.
I a la Susi i al Tomàs,
per estar sempre al meu costat.*

ÍNDEX

Pròleg	11
Si això és l'eternitat	15
El professor de música	37
La trinxera	55
El Sr. Nakamoto	77
El Protocol de Continuitat	107
Fúria vegana	141
No és fàcil escapar de Mart	169

PRÒLEG

31 de desembre de 2025. Arribo tard. No tard “encara s’hi pot fer alguna cosa”, sinó tard del tot: del tard que ja no admet excuses, ni tan sols creatives.

Vaig quedar amb en Marck Castelló Roig que li lliuraria el pròleg per a “7 històries de viatges en el temps” just després de les festes de Nadal. Ara som a les portes de Cap d’Any i el balanç és impecable: zero paraules escrites i una col·lecció envejable de bones intencions.

La culpa, com gairebé sempre, és tota meva. Em vaig comprometre amb en Marck quan encara no tenia res a l’agenda i després m’he deixat absorbir per aquella mena de remolí vital de feines urgents, compromisos ajornables i distraccions que, misteriosament, sempre semblen imprescindibles... encara que no hauria d’estar fent res més que escriure.

Avui, però, ja no hi ha escapatòria. M’he assegut davant de l’ordinador. Pàgina en blanc. El cursor parpelleja amb una insistència gairebé obscena. No sembla tant una invitació a escriure com una acusació formal: el temps —aquest vell enemic que mai no afluixa— no juga a favor meu. Davant d’aquesta situació, la meva ment, convenientment entrenada en la fantasia especulativa, només pot recórrer a una solució perfectament raonable: i si **pogués viatjar en el temps?**

La idea és atractiva, temptadora, gairebé inevitable. Les set històries que ha escrit en Marck són, de fet, un catàleg força complet de tot el que la literatura ha imaginat sobre salts temporals. I la

Procrastinació —que no és una musa, però sí una excel·lent assessora en males decisions— m'anima a repassar-les una per una, amb l'esperança absurda que en alguna s'hi amagui una escletxa per sortir d'aquest embolic.

Podria quedar atrapat en un **bucle temporal**, repetint una vegada i una altra el mateix dia, com passa a ***Si això és l'eternitat***. En teoria tindria infinites oportunitats per començar aquest pròleg: cada reinici, una nova ocasió per fer-ho millor. Però la trampa cruel dels bucles és que sempre has de començar de zero i que la repetició no garanteix cap mena de resolució. Tant podria sortir del bucle amb el pròleg escrit... o podria passar l'eternitat escrivint-lo sense arribar mai a la versió definitiva. De fet, és exactament això el que ja estic fent, però sense metafísica.

Inútil seria provar **un viatge al passat amb història immutable** com el d'***El professor de música***, el d'***El Protocol de Continuïtat*** o el de ***Fúria vegana***. Podria tornar al dia que em vaig comprometre amb en Marck, però no evitaria repetir exactament el que ja vaig fer. Qualsevol decisió, qualsevol intent d'anticipar-me o d'escaquejar-me, no faria sinó confirmar els fets passats sense cap bifurcació possible. El viatge només serviria per demostrar, amb una lucidesa cruel, que el meu retard no és un accident, sinó una peça necessària del curs dels esdeveniments.

Podria explorar el **viatge al passat sense cos**, només amb la consciència, com a ***La trinxera***. Un recurs fascinant on no viatjaria físicament en el temps, però la meva consciència es desplaçaria cap a estats temporals anteriors. Podria ocupar el cos del meu jo del passat i dedicar més hores a escriure. Però, en tornar al present, el pròleg m'acompanyaria o només ho farien els records? Que jo sàpi-ga, cap editor publica records no escrits.

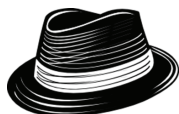
Queda, és clar, l'opció del **viatge amb paradoxes temporals**, a l'estil d'**El Sr. Nakamoto**. Tornaria enrere amb informació del futur, evitaria errors, anticiparia distraccions, potser fins i tot invertiria en bitcoin mentre hi som. Podria escriure un pròleg perfecte, però no seria el jo del passat qui l'escrigués sinó el jo viatger del futur. Per firmar el pròleg al meu nom hauria de substituir el jo del meu passat —una solució massa tràgica— o l'hauria de firmar amb un altre nom —una solució difícil d'explicar en qualsevol presentació pública.

Finalment, sempre queda el **salt al passat sense retorn**, com a **No és fàcil escapar de Mart**. Podria escriure el pròleg i lliurar-lo a temps, però no podria tornar al present. Dos jo convivint en la mateixa línia temporal per sempre. Quin dels dos aniria a la presentació del llibre? Ves que no hagués d'acabar per eliminar el meu *doppelgänger*.

Així doncs, després de considerar totes les possibilitats, la conclusió és tan simple com incòmoda: cap viatge en el temps no em treu del compromís present. El pròleg només pot existir si s'escriu aquí i ara, sotmès a les lleis del temps lineal, aquest que no permet repeticions, paradoxes ni universos paral·lels quan més els necessites.

Potser aquesta és la lliçó compartida per les set històries que segueixen: que el temps es pot doblegar, fragmentar o repetir, però mai no es deixa dominar del tot. Amb aquesta certesa —i amb l'esperança que aquestes pàgines compleixin, finalment, la seva funció— convido el lector a començar el seu propi viatge. El temps, a partir d'ara, ja no és meu: és vostre.

Quim Gómez
Escriptor

SI AIXÒ ÉS L'ETERNITAT

1. EL TREN

Anàvem en el tren nocturn cap a Ourense. Havien reobert la ruta després d'un munt de mesos d'obres, que de manera inexplicable no havien servit per fer-la més eficient: el comboi tardaria al voltant de tretze hores a recórrer la distància que separava Barcelona de la ciutat gallega, és a dir, una mica menys que si haguéssim optat per fer el viatge en burro. I encara gràcies que havíem aconseguit bitllets, això sí, a preu de banya d'unicorn. Per acabar-ho d'arrodonir, anava acompanyat de la meva germana Mireia, que es pensava que pel sol fet de portar-me tres anys —ella acabava de fer-ne vint-i-dos— tenia certa autoritat sobre mi. «T'equivoques nena», li havia dit no feia gaire, «només tens més arrugues que jo. Aviat t'hauem de tancar en un geriàtric». No es va prendre bé el meu comentari i em va caure un clatellot, però no li ho vaig tenir en consideració: la pobra no rutllava gaire fina, cosa gens estranya en algú que estudiava arqueologia. Deia que volia ser com l'Eudald Carbonell —jo encara no

tenia clar qui collons era aquell paio— i que algun dia faria un gran descobriment. Bla, bla, bla. El tete, en canvi, sabia gaudir a fons de la vida: era un crac amb la Play, m'estava expandint vertiginosament per les xarxes socials i les imatges que creava amb IA eren l'hòstia amb patinet. En un futur pròxim em veia com a *youtuber* a Andorra, amb les puntes dels dits pelades de tocar culets amb forma de préssec. Per contra, la meva germana passaria els seus dies reclosa en una biblioteca. O en un sanatori mental. Ens assemblàvem com un ou a una mandarina, i no m'estranyaria que un dia els nostres pares ens confessessin que un dels dos —ella— era adoptat.

Viatjàvem a Galícia per assistir a la festa d'aniversari de la iaia Teresa, una gallega incombustible que aquell cap de setmana feia cent anys. Deures i obligacions diversos —passar la nit amb la Carla en el meu cas, no perdre's la darrera classe d'epigrafia en el de la flipada que tenia al costat— farien que arribéssim a Santuario de Couso més tard que la resta de la família. M'hauria agradat viatjar sol, però la nostra mare no havia cedit en aquell punt. Potser tenia la vaga esperança que durant el trajecte la Mireia i jo ens féssim íntims, o qui sap si creia que, si anàvem junts, teníem menys possibilitats de ser segrestats. A vegades, els pensaments d'una mare requeririen estudis psicològics profunds.

Vaig reclinar el respatllet del seient. Ens havien tocat les dues places de la primera filera, enfront de l'entrada del vagó. Aquell cotxe era més ample que els altres i gaudíem d'un parell de pams extra per poder estirar les cames. La qüestió era posar-se còmode i intentar passar la nit de la millor manera possible. Però no ho tindria fàcil, donava per fet que la meva germaneta intentaria amargar-me el viatge.

Els meus temors van prendre forma al cap de mitja hora d'haver-nos posat en ruta. Sense venir al cas, ella va començar a parlar dels

nombrosos pobles que havien desfilat per terres gallegues. Que si celtes, que si fenicis, que si la mare que els va parir a tots en bicicleta. Vaig badallar ostensiblement. Alguna vegada havia deixat anar que li feia vergonya tenir un germà tan totxo com jo, i que l'única manera de dissimular-ho una mica —perquè arreglar-ho era impossible— era culturitzar-me a la força. El seu plantejament no tenia ni cap ni peus, perquè si hagués volgut saber el que ella m'explicava n'hauria tingut prou amb fer un parell de clics al mòbil. Naturalment, allò hauria estat una pèrdua de temps, era més interessant navegar pels perfils de noies que ballaven per la platja en pilotes. Però per desgràcia, el telèfon se m'havia mort en caure per les escales mecàniques de l'estació, i conseqüentment havia perdut l'opció d'evadir-me de la Mireia navegant per internet. Tan sols la podria fer callar si m'hi barallava, i com que no tenia ganes de muntar un numeret vaig optar per mostrar indiferència i esperar que es cansés de torpedinar-me.

—Saps que fa poc han trobat les restes d'una civilització desconeguda?

—És clar —vaig dir examinant-me les ungles de les mans.

—Es veu que en una cova de Monforte han aparegut inscripcions d'una cultura més antiga que la celta.

—Segur que parlen de sacrificis humans.

—Qui sap, d'algú capaç de menjar-se un pop t'ho pots esperar tot.

Per si encara no estigués prou trastornada per culpa de l'arqueologia, la Mireia també era vegana, animalista i pacifista. Opinava que alimentar-se d'éssers vius era propi de gent poc evolucionada, i que cruspir-se una criatura tan intel·ligent com un pop era un sacrilegi. Potser es pensava que els catalans érem més refinats que els gallecs: en comptes d'ingerir cefalòpodes ens fotíem els cargols. És clar que ella tampoc no en menjava, de cargols, pobres bestioles. Cada ve-

gada tenia més clar que l'hauria de vigilar de ben a prop: la col·lega era a un pas de convertir-se en un d'aquells ecologistes radicals que, darrerament, sabotejaven zoològics i granges de porcs.

Pensar en animals em va obrir la gana, i al voltant de les deu de la nit vaig desembolicar l'entrepà de fuet que havia ficat a la motxilla. Ella va treure un sandvitx vegetal de la seva bossa i llavors —alabat sia Déu— va callar. Però la pau dels justos sovint és breu, i quan jo anava per la meitat de l'entrepà el seu telèfon va començar a sonar. Era la mama. Em va endinyar l'aparell posant-me'l a l'orella.

El primer que va fer la meua progenitora va ser fotre'm bronca: m'estava trucant i no li agafava el mòbil. Després va procedir amb el seu interrogatori habitual. Què has fet aquests dies. Amb qui has estat. Què has menjat. Sense donar-me temps a respondre va prosseguir amb recriminacions, advertències i consells. La noia amb qui vas no m'agrada. Vigila que no et fotin la cartera al tren. Menja fruita.

En moments com aquell, algú més culte que jo podria haver pensat que en Patrick Bateman o en Norman Bates també havien tingut mares sobreprotectores.

Al cap de cinc minuts de monòleg continuat, la mama va penjar. Per fi tornava la tranquil·litat. Però tot plegat va ser un miratge, perquè la Mireia s'havia acabat el sandvitx i atacava de nou. Havia agafat una poma i, entre queixalada i queixalada, va prosseguir amb la seva dissertació sobre història primitiva. Al principi em vaig irritar, però passats uns minuts la monotonia del seu to de veu em va fer agafar son.

Mentre tancava les parpelles em vaig dir que hauria estat meravellós ser fill únic.

2. SÍMBOLS DAURATS

Segons el rellotge situat al plafó davanter del vagó, quan em vaig despertar eren les 6:40 de la matinada. Em sentia encarcerat: per la nit havia anat lliscant cap a la punta del seient i la meva esquena ocupava el lloc destinat al cul. El coll se m'havia torçat en un angle de 45° i, en incorporar-me, vaig notar fiblades a les cervicals. La Mireia roncava plàcidament, aliena al meu dolor. Feia duet amb un senyor gras que dormia dues fileres enrere.

Ens havíem aturat, érem en una de les parades del trajecte. Per la finestra vaig veure mitja dotzena de persones caminant per l'andana, que aviat van pujar al tren.

Una parella d'avis va aparèixer per la porta del vagó. El volum amb què parlaven evidenciava que estaven sords com talps. Tenien un accent rural —sobretot l'home, segur que es deia Filogonio o Tiburcio— i no vaig entendre ni un borrall del que deien. La dona, a qui pel cap baix sobraven cinquanta quilos, duia un pentinat tan perfecte que semblava fet amb motlle. Devia pensar que era igual tenir el pompis com un tractor si et podies posar guapa gastant-te la pensió a la perruqueria.

Em vaig aixecar un cop van passar de llarg, m'havien agafat ganes de pixar. Aleshores vaig ensopegar amb una rossa que entrava al vagó arrossegant una *trolley* groga. La noia tenia uns ulls blaus espectaculars. Vaig balbucejar una disculpa i em vaig apartar. Ella em va somriure i va continuar avançant.

Darrere de la rossa venia un paio de mitjana edat, barbut i amb cabells de rastafari. Duia un munt d'arracades a les orelles i una samarreta negra, amb una falç i un martell estampats al pit. La seva motxilla era gran de collons, hi amagaria el gos i la flauta. Vaig esperar que passés per sortir del vagó.

El tren es posà en marxa.

Entre els cotxes del comboi hi havia un petit WC. El llum vermell indicava que aquest estava ocupat, així que em vaig recolzar en una de les parets esperant que anessin per feina. Al cap d'una estona que se'm va fer eterna, en va emergir un paio calb que es va esfumar amb la lleugeresa d'un espectre. Ho vaig entendre ràpidament: havia deixat el lavabo perfumat amb una olor no gaire diferent de la d'un cos en estat de putrefacció. Hauria preferit ficar-me en un dels altres WC del tren, però m'ho estava fent a sobre i no podia aguantar més. Vaig entrar al petit receptacle intentant no respirar, tement que aquella pudor inhumana se m'enganxés a la roba. Les presses i els sotracs van fer que el rajolí se'm desviés un parell de vegades, però no va ser el pitjor de tot: en sortir del lavabo, vaig topar-me amb una dona que esperava per fer un riu i que, en percebre l'olor, va obrir la boca com un peix fora de l'aigua. «No he sigut jo», vaig estar a punt d'aclarir-li, però qualsevol comentari que fes encara em faria semblar més culpable. Vaig clavar els ulls a terra i em vaig esmunyir en direcció a la cafeteria.

La majoria dels passatgers del següent vagó encara dormien, i alguns ho feien amb postures ben incòmodes. Em vaig fixar en el nadó que clapava, de cap per avall, sobre el pit del seu pare, vestit de Spider-Man i amb una bava espessa regalimant-li per la cara. Més endavant vaig veure un adolescent amb les cames creuades com un Buda, s'havia quedat fregit mirant porno pel mòbil. Vaig sentir un punt d'enveja, sense el meu iPhone no sobreviuria més d'un dia. El primer que faria en arribar a Ourense seria buscar algú que el reparés.

La cafeteria estava a continuació. A dins tan sols hi havia dues persones, un cambrer escanyolit i un home amb barret de gàngster, vestit amb una americana fosca i encorbatat. Tenia una maleta de

pell als peus, segurament baixaria a la pròxima parada. Davant seu vaig veure un got de plàstic transparent i una ampolleta de vi mig buida.

L'home em va mirar encuriolit, com si jo fos una novetat a la qual s'hagués de parar atenció. El vaig ignorar i vaig acostar-me a la barra per demanar un dònut i un tallat. El cambrer, de mala gana, va posar una càpsula de Nespresso a la cafetera i em va servir el dònut en un platet. Els seus braços estaven plens de tatuatges, possiblement fets per un artista aficionat amb Parkinson. Anava mal afaitat i la seva camisa no podia estar més arrugada, hauria dormit amb aquesta. Em vaig dir que feia pinta d'un expresidiari en procés de reinserció.

Mentre esperava el tallat vaig queixalar el dònut. Sobre el taulell algú havia deixat un exemplar de La Vanguardia del dia anterior. El vaig fullejar sense interès. Les bronques polítiques de sempre; el robatori de no sé quantes tortugues en un centre de recuperació d'animals; la predicció, per part d'una mèdium de Puertollano, de la fi del món durant aquell solstici d'estiu.

La gent estava fatal.

El cambrer em va plantar el gotet de cartró sobre el diari i em va reclamar nou euros amb cara de pòquer. No feia broma. Glaçat, vaig treure un bitllet de deu euros de la cartera i vaig pensar que, abans de tornar a passar per allà, hauria de vendre el fetge al mercat negre.

L'home s'allunyà cap a la caixa enregistradora. L'interfon que tenia al costat es va posar a sonar, el va despenjar i va escoltar uns segons per l'auricular. Tot seguit s'esfumà per la porta del fons, sense tornar-me el canvi.

En aquell moment va entrar al vagó una noia amb els cabells tenyits de verd. Portava un llibre sota el braç. L'home del barret la va examinar amb el mateix interès que havia mostrat per mi.

Em vaig acabar el dònut i vaig mirar per una de les finestres del vagó. Els arbres i les muntanyes es retallaven contra un cel cada vegada més clar. Però tot es va enfosquir quan vam entrar al túnel.

Els fluorescents del sostre van parpellejar i es van apagar, deixant-nos en una penombra blavosa. Llavors un conjunt de símbols daurats van perfil·lar-se sobre les parets de pedra del túnel. Eren de contorns lluminosos i fluctuaven suaument, com si estiguessin submergits dins l'aigua d'una piscina. La seva manera d'oscil·lar resultava hipnòtica.

De cop i volta, aquells signes indescifrables van travessar els vidres i es van introduir al vagó, flotant davant nostre amb una brillantor incandescent. Em vaig quedar perplex. Es tractava d'algun efecte visual per entretenir els viatgers? O el cambrer —que no era de fiar— li havia tirat alguna substància a la meva beguda?

L'home de l'americana em va mirar. Es va treure el barret i es va cobrir el rostre amb aquest. Al cap d'uns segons es va produir l'explosió.

Una gran llengua de foc ens va engolir i va convertir la cafeteria en un infern. El dolor que vaig sentir va ser tant intens com fugaç, i al cap de no res vam quedar sumits en la foscor.

3. RELOAD

Em vaig despertar de forma brusca. Era al meu seient, i la meva germana dormia com si no hagués passat res. Vaig palpar-me la cara amb dits tremolosos, esperant trobar-hi una massa de carn sangui-nolenta. L'únic que hi vaig trobar va ser un front cobert de suor i unes galtes aspres.

Què acabava de succeir?

El rellotge digital del vagó marcava les 6:39. El tren s'acabava d'aturar.

Va començar a pujar-hi gent. Pel meu costat va passar la mateixa parella d'avis que havia vist anteriorment, si bé aquesta vegada no parlaven a crits. Ell anava carregat amb una bossa de viatge bastant voluminosa; es queixava perquè deia que pesava com si fos plena de pedres. Ella li va etzibar que l'orujó l'estava tornant fofó. Mentre s'allunyaven pel passadís em vaig aixecar sense deixar d'observar-los, absolutament meravellat.

Era com estar dins d'un videojoc: no havia aconseguit superar la pantalla i em trobava a l'inici de la partida.

De nou em vaig topar amb la noia rossa, que arrossegava la maleta groga per la moqueta. Els seus ulls continuaven sent captivadors. Em va somriure i la vaig deixar passar, seguint-la amb la mirada. No recordava que dugués malles negres. El teixit se li arrapava al cos perfilant una silueta perfecta.

—*Perdona.*

Qui m'interpel·lava era el paio de les rastes. Em vaig apartar i ell avançà pel passadís, amb la motxilla XXL penjada a l'esquena.

Vaig abandonar el vagó amb passes mecàniques, atònit pel que estava succeint. El subjecte que havia perfumat el WC sorgí del lavabo, li havien brotat cabells com si hagués fet un viatge exprés a Turquia. Es va esvaïr com la boira, deixant rere seu un aroma encara més pertorbador.

Vaig continuar caminant en un estat que fregava la catatonia.

Al cotxe següent tot continuava igual, llevat que el nadó que dormia de cap per avall ara anava disfressat de Batman. Vaig anar avançant pensant que m'havia trastornat.

Dins de la cafeteria hi havia dues persones, l'home del barret de gàngster i una cambrera amb els braços tatuats. L'home mantenia la

seva expressió amigable i prenia cervesa. La dona, en canvi, estava de mal humor. Era prima i tenia les galtes xuclades, em va recordar els toxicòmans que pul·lulaven pels voltants del Camp Nou.

—*¿Quieres algo?* —em va preguntar.

—U... u... un... cafè —vaig aconseguir dir.

Ella em va mirar donant per fet que era retardat. S'acostà a la Nespresso i, al cap de no res, em posà un gotet de cartró al davant. La broma costava sis euros. Li vaig pagar amb el bitllet de deu que, màgicament, havia reaparegut dins de la meva cartera. Abans de tornar-me el canvi algú li va trucar per l'interfon. Un cop el va haver penjat, va esfumar-se de la meva vista.

El cafè estava calent, però m'era igual. Em trobava dins d'un somni i necessitava despertar-me. Me'l vaig fotre d'un glop, cremant-me la gola.

La mateixa noia d'abans va irrompre al vagó, però els seus cabells ja no eren verds sinó violetes. Portava el llibre a la mà. Quan les nostres mirades es van creuar, vaig notar que estava espantada.

—També ho has vist —afirmà.

Per força s'havia de referir al fotut *déjà-vu* en què estava immers. Vaig assentir lleugerament.

—Saps si hi ha més com nosaltres?

Em vaig girar cap a l'home del barret, que no havia deixat d'observar-nos.

—Doncs diria que...

—Com et dius? —em va tallar, agafant-me pel braç.

—Enric.

—Jo Mila. Escolta, tinc una teoria. Som en un bucle.

Em mostrà el llibre i en colpejà la coberta amb l'índex. «Física quàntica i viatges en el temps». Sota del títol apareixia un gat amb ulls d'al·lucinat.

No entenia res. Potser qui al·lucinava era jo i ella ni tan sols existia.

Vam entrar al túnel. Les finestres del tren es van tnyir de negre i els llums del sostre es van apagar. Els símbols daurats van materialitzar-se sobre la roca de la muntanya, amb contorns que brillaven com fils d'or.

Vaig observar l'home. Es va treure el barret i se'l va col·locar davant de la cara. Allò em va recordar l'explosió. Com la podia haver oblidat? Aquesta em va llençar a terra i el foc em va abrasar la pell. Però el dolor va ser tan breu que podria haver estat fruit dels deliris d'una ment malalta.

4. LA MOTXILLA

Les orelles em xiulaven. Vaig obrir els ulls: el rellotge digital marcava les 6:43. Em vaig palpar la cara. La pell era suau i estava coberta de suor.

Tornava a ser al punt de partida.

La Mireia dormia al meu costat. La vaig sacsejar per despertar-la, però ella va continuar roncant com si res. Quan prenia somnífers —se'ls fotia com caramels— tenia la sensibilitat d'una ossa hivernant. Em vaig adonar que portava una roba diferent: els seus texans s'havien transformat en una faldilla florejada, i ja no es cobria amb la dessuadora negra que tant li agradava. Ara es tapava amb una jaqueta vermella de punt.

La parella de gallecs va irrompre al vagó. Ja no eren vells; si fa no fa, tindrien la meva edat. Caminaven en silenci. Darrere seu venia la noia rossa, que en passar pel meu costat em va somriure. De seguida vaig veure el barbut de les rastes, carregat amb el seu farcell.

Em vaig recolzar al respatller i vaig mirar cap al sostre, intentant posar en ordre els meus pensaments. No ho vaig aconseguir.

Vaig tancar les parpelles, potser quan les tornés a obrir descobriria que tot plegat havia estat fruit de la meva imaginació.

—Ei, desperta't.

Algú em va posar la mà a l'espatlla. Era la Mila. Duia la cabellera pèl-roja recollida en una trena a cada costat, fet que li donava un cert aire infantil.

—No dormo, estava pensant.

—Has vist res estrany?

No vaig saber què respondre, perquè tot era estrany de collons.

—Estic segura que l'explosió ve d'un dels darrers vagons —va continuar ella—. Crec que algú ha posat una bomba al tren.

Vaig arrufar les celles. Qui voldria posar una bomba en un tren amb destinació a Galícia? L'explosió podia tenir mil causes —una deflagració de gas, una falla mecànica, l'esfondrament de part del túnel—, però... una bomba? No, impossible...

La imatge de l'individu de les rastes amb la seva motxilla gegant em va venir al cap. Em van assetjar els dubtes: potser entre bossetes de maria i calçotets bruts amagava alguna cosa més.

—És ell —va sentenciar la Mila un cop li vaig haver descrit.

Haviem d'actuar amb rapidesa, perquè el nostre amic havia passat feia uns minuts i quedava poc temps perquè tot saltés pels aires una altra vegada.

Vam recórrer el tren i no el vam trobar fins a arribar al darrer vagó. Era a l'altra punta d'aquest, manipulant el pany de la porta que donava pas a una zona restringida.

Mentre ens hi acostàvem vaig mirar a través de les finestres. El paisatge ara era àrid, amb alguns arbres pelats i ressecs. A l'horitzó vaig distingir un camell.

L'home va accedir a la zona restringida just quan entràvem al túnel. El cotxe es va enfosquir i els símbols daurats van prendre forma sobre les parets de roca negra.

Quan vam arribar a la porta, aquesta tornava a estar tancada. La vaig obrir amb una puntada de peu. Donava accés a una cambra petita, amb una llitera i algunes maletes al fons. L'home estava amagant la motxilla entre aquestes.

—Quiet! —vaig cridar.

Ell es va tombar sorprès.

—*¡Lo bago por los animales!* —bramà, i sense previ avís s'abalançà sobre nosaltres.

La Mila el va poder esquivar, jo no. M'envestí com una cabra enrabiada i m'enfonsà el crani a l'estómac. Vaig encorbar-me com un ganxo, escopint l'aire dels pulmons.

I em vaig cagar en sa puta mare.

La Mila li va saltar al coll amb la determinació d'un borinot. Ell intentà espolsar-se-la girant sobre si mateix, i tots dos van acabar caient sobre el matalàs inferior de la llitera.

El rellotge d'agulles de la paret marcava les set en punt.

Ens envoltà una llum engegadora. No vaig sentir dolor, simplement em vaig dissoldre per convertir-me en cendra.

5. ANTICIPACIÓ

Estava assegut al meu seient. Eren les 6:30 i el tren encara no s'havia aturat. Em vaig tocar la cara, les mans em tremolaven i el cor m'anava a mil revolucions. A més, estava emprenyat. Havíem estat lents i tot començava un altre cop.

La meva germana roncava com un porquet. Vaig mirar cap a l'exterior, el paisatge era verd i muntanyós. Els núvols omplien el cel, era previsible que es posés a ploure.

El comboi va anar perdent velocitat i, tot d'una, vaig tenir una revelació. Sabia exactament què havia de fer.

Em vaig aixecar d'un bot i vaig dirigir-me cap a la sortida del vagó. Allà em vaig topar amb la Mila, que venia en sentit contrari al meu. Els seus cabells eren d'un negre intens.

—Hem d'impedir que pugi al tren —vam dir a l'uníson.

Ens vam aturar del tot. Vaig mirar cap a fora: un rètol amb les paraules «Monforte de Lemos» coronava l'entrada de l'estació. La parella gallega esperava a l'andana, tan sols eren uns adolescents. Darrere seu estava la noia rossa, i el rastafari era a uns quinze metres de distància. S'acostava a poc a poc amb la seva motxilla.

Quan les portes hidràuliques es van obrir vam saltar a l'exterior. En adonar-se que ens dirigíem cap a ell, l'home va fer mitja volta i s'allunyà corrents. Va entrar a l'estació, i nosaltres ho vam fer tan sols uns segons després. Però va ser suficient perquè el perdéssim de vista.

Ens vam aturar enmig del vestíbul. A mà esquerra, un guarda de seguretat escalfava banqueta en una cadira de plàstic. Tenia edat com per haver-se jubilat a la dècada dels noranta. Una mica més enllà estaven les taquilles, amb uns vidres tan gruixuts que devien ser a prova de bales. Darrere dels vidres no hi havia cap treballador.

La cafeteria de l'altra banda del vestíbul estava deserta.

On era el terrorista? Hauria abandonat de l'edifici? Vam sortir al carrer per comprovar-ho, però no vam veure ningú.

—No pot ser tan ràpid —va dir la noia—. És a dins.

—Vols dir?

Ella assentí i girà cua sense esperar-me. Actuava d'una manera impulsiva, com el gos de caça que no vol perdre la presa. La vaig seguir,

pensant que l'home no podia haver-nos passat desapercebut, però ella tenia raó: el paio era a l'andana i es dirigia a pas lleuger cap al tren.

Es va posar a ploure.

La Mila va avançar cap a l'individu sota la mirada vidriosa del segurata. «Espera!», vaig cridar. Ella havia oblidat que tractàvem amb algú extremadament perillós, capaç de matar un munt de gent innocent.

El rastafari es va girar en sentir-me. La Mila se li va llançar al damunt, ell l'empentà i la va fer caure. Tot seguit sortí disparat en paral·lel a les vies.

La noia s'aixecà i el perseguí fins a una de les construccions adjacents a l'estació; va penetrar en aquesta trepitjant-li els talons.

Vaig tancar els punys amb força, no sabia què fer. Jugàvem amb la mort, s'havia fet tard i la bomba podia esclatar de forma imminent. Ajudava la Mila o em quedava on era? Finalment, vaig seguir les seves passes, maleint la mare que la va matricular.

L'edificació tenia dues plantes. Un petit cartell indicava que en el seu interior es trobaven els serveis. El soroll d'uns cops em va fer anar cap al lavabo de dones, on la noia donava puntades de peu a una de les cabines.

—Mila, sortim d'aquí!

M'hi vaig acostar per emportar-me-la a la força, però de sobte la porta es va obrir amb un grinyol. Em vaig girar i vaig veure el paio assegut a la tassa del vàter. Estrenyia la motxilla com un nen abraçant un osset de peluix.

Una gota de suor em va lliscar per la templa. Oprimint el sac d'aquella manera podia enviar-nos a l'hiperespai.

—*¿Qué pasa aquí?*

El guarda de seguretat s'havia despertat de la seva letargia i contemplava l'escena sense entendre res.

—*¡Lo bago por ellos!* —cridà el rastafari, deixant anar la motxilla abans d'abalançar-se sobre mi.

Em va agafar desprevingut. Vaig caure de cul contra les rajoles i un dolor intens em va recórrer la columna.

—Fill de puta...

Ell s'aixecà disposat a escapar, però el segurata li va fer la traveta i —amb una agilitat que no m'hauria imaginat mai— el va immobilitzar a terra retorçant-li el braç.

—*¡Tienen derecho a vivir en libertad!* —exclamà el terrorista, completament fora de si.

La Mila va entrar a la cabina i en va sortir arrossegant la motxilla. Vaig empassar saliva, aquella tia ens podia deixar a tots calbs. Ella va obrir la bossa i va donar un cop d'ull a l'interior. Després la deixà caure de costat.

De la part superior del sac va sorgir alguna cosa. I després ho va fer una altra. Em va costar una mica entendre el que estava veient.

Es tractava de tortugues. Petites tortugues negres. N'hi havia una vintena. Caminaven desorientades en totes les direccions.

—I la bomba? —va preguntar la Mila.

—*¿Bomba?* —l'individu estava perplex.

Ella obrí molt els ulls i sortí a correuita del lavabo.

Em vaig aixecar remugant, la noia es bellugava més que una anguila. Mentre la seguia vaig sentir la veu del guarda rere meu.

Dónde cojones váis. De aquí no se mueve nadie. La puta que os parió.

A fora ja no plovia. La Mila s'havia aturat al voral de les vies i mirava cap a l'horitzó. El comboi havia desaparegut.

Quan vaig arribar al seu costat sabia el que em diria.

—Ens hem equivocat. La bomba encara és al tren.

—Hem d'intentar aturar-lo.

—Tens mòbil? Jo no sé on he fotut el meu.

—No funciona.

—Hem d'avisar el personal de l'estació.

Vam tornar a entrar a l'edifici principal, però les taquilles continuaven estant buides. Un pensament aterridor es va obrir pas a la meva ment. Què passaria si el tren esclatava sense nosaltres a dins? El compte enrere tornaria a començar o aquell cop la destrucció dels vagons seria definitiva?

Vaig pensar en la meva germana, tenia un mal pressentiment.

Aleshores una figura va atreure la meva atenció.

L'home em va fer un gest des de la cafeteria. Es va treure el barret i el va posar sobre la taula. La seva americana descansava en el respall d'una de les cadires.

Les meves cames es van dirigir cap a ell.

6. L'HOME DE L'EST

—Què voleu prendre? —va dir l'home marcant molt les erres, tal com ho faria un espia de la KGB.

La Mila i jo sèiem davant d'ell, sense treure-li els ulls de sobre. No se'l veia gens alarmat, i jo no sabia si allò m'havia de preocupar.

—Dos cafès per a ells i un whisky per a mi —li va demanar al cambrer quan aquest es va acostar, i dirigint-se a nosaltres afegí—: Us anirà bé una mica de cafeïna, esteu adormits.

Jo notava palpitations al pit; no m'hauria adormit ni que m'haguessin xutat amb cloroform.

—Has posat tu la bomba? —li va preguntar la Mila quan el cambrer es va haver allunyat.

—Creus que pots evitar que exploti?

L'home acomodà l'esquena cap enrere i mirà a través de la finestra de l'establiment.

—Teniu dues opcions —continuà—, intentar aturar el tren o quedar-vos on sou i escoltar-me. La primera opció és inútil, no aconseguireu res. La segona resulta més interessant. Imagineu-vos que sé com canviar les coses sense moure'm d'aquí.

—Està jugant amb nosaltres —va dir la Mila.

Estava inquieta i va fer el gest d'aixecar-se.

Li vaig posar la mà sobre l'espatlla per evitar-ho.

—No podem parar el tren.

En el fons, ella era conscient que ens havíem quedat sense temps. Potser aquell individu ens prenia el pèl, o qui sabia si realment era capaç d'evitar el desastre. Fos com fos, no perdiem res escoltant-lo.

El nostre interlocutor es va posar a parlar un cop el cambrer ens va haver servit el whisky i els cafès.

«En el meu país no es tolera la dissidència política», ens va dir, «sabia que tard o d'hora m'intentarien matar». El que no s'esperava pas era la seva manera de fer-ho: un tren ple de passatgers... convertit en ferralla... Però el pla no va resultar com ells havien previst: en comptes d'eliminar-lo, el van fer viatjar uns minuts cap enrere en el temps.

L'home es va inclinar lleugerament cap endavant.

—Quan em vaig despertar per primera vegada, vaig sentir-me atordit. El vagó havia canviat: les finestres eren arrodonides i les parets ja no eren blaves, sinó vermelles com les cireres.

«Al cap d'uns minuts, va haver-hi una altra explosió i tot es va iniciar de nou.

«El cicle es va anar repetint una vegada i una altra. Jo era l'únic que n'era conscient: els altres actuaven com robots, realitzant sempre els mateixos actes.»

L'home va fer un glop de whisky i, sense deixar anar el got, ens apuntà amb el dit:

—Em vaig dir que les lletres daurades eren la clau de tot plegat. Vosaltres també les heu vist, per aquest motiu sou aquí.

Els símbols apareixien quan el tren entrava al túnel, flotant a l'aire com fils de neó. Resultaven inexplicables i estranys. Havia de descobrir què significaven, i va començar a buscar-ne informació a través del seu *smartphone*. Tenia temps... tot el temps del món... entre explosió i explosió.

—La pista decisiva la vaig trobar a la web d'un diari regional. Parlava de les obres al ferrocarril i del descobriment, al tram que creuava la serralada de Monforte de Lemos, de vestigis d'una cultura ancestral.

«No era un cas aïllat. A Europa, moltes civilitzacions primitives veneraven les muntanyes. Les consideraven portes d'entrada al més enllà. Algunes hi introduïen, durant el solstici d'estiu, els cossos dels difunts amb l'esperança de fer-los renàixer en una altra realitat.

«Aleshores vaig tenir una revelació: la muntanya que travessàvem era realment un portal, la via d'accés a una successió d'universos paral·lels. Que el tren esclatés just quan era dins convertia la nostra mort en efímera, perquè al moment ressuscitàvem en una altra dimensió.»

—Però el que fem és anar cap enrere en el temps —vaig objectar.

—Sí, però no ben bé —va dir l'home—. Perquè quan despertem el nostre entorn s'ha transformat, ja sigui de forma clara o de manera subtil. En essència, tot és diferent: canviem de realitat com qui canvia de via. —Va fer una pausa i puntualitzà: És clar que només són conjectures, però no se m'acut cap altra explicació.

—Si el que diu fos veritat —va observar la Mila—, en aquests mons hi hauria altres versions de nosaltres mateixos, i ens les hauríem trobat.

—No si cada vegada que saltem també ho fan els nostres altres jos, en una cadència infinita de salts.

La noia va obrir la boca per replicar, però finalment es va quedar callada. Jo no sabia què pensar, em sentia superat pel fenomen en què estàvem immersos.

L'home es va acabar el whisky.

—Soc als llimbs des de fa molt —va dir—, ja creia que gaudiria per sempre d'aquesta curiosa immortalitat. No hauria estat una mala vida, al cap i a la fi, no hi ha ningú que m'esperi a casa. Però quan heu aparegut al vagó, m'he adonat que les circumstàncies havien canviat i que havia d'actuar. Si vosaltres us havíeu despertat, també ho podia fer la meva assassina.

L'home tornà a desviar els ulls cap a la finestra. Vaig seguir la seva mirada. La noia rossa era a l'altra banda del carrer. Ja no somreia, estava de mala llet. De tant en tant girava el cap, amb l'aire impacient de qui espera algú que no arriba.

Havia baixat del tren abans que aquest arrenqués, i no duia la seva maleta.

Un formigueig em va recórrer de dalt a baix. La història, fins aleshores difusa, començava a prendre forma.

Un cotxe negre es va aturar al costat de la noia. Ella li va recriminar al conductor la seva falta de puntualitat —mentre l'esbrancava li mostrava el rellotge del canell— i finalment va entrar al vehicle. Aquest arrencà i desaparegué carrer avall.

I ara què? La bomba encara era al tren i no podíem evitar que esclatés. El cap em bullia. Segons el que acabàvem d'escoltar, si tornàvem a la vida era perquè ens trobàvem dins de la muntanya quan arribava l'infern. Però ara érem a l'estació.

Vaig tenir un pensament tenebrós: si l'home tenia raó, fora del tren el temps continuaria el seu curs normal i viuríem en

una realitat nova, on l'atemptat es consumava i els passatgers morien.

Vaig pensar en la Mireia. Em vaig sentir marejat.

—He perdut el compte de les vegades que he renascut —ens va confessar l'individu amb aire absent—. Si això és l'eternitat, potser ha arribat l'hora de ser un simple mortal.

Es va posar dret i ens va dir:

—Se'ns ha donat una segona oportunitat. Hem d'aprofitar-la.

Quan va agafar l'americana em vaig adonar que aquesta no cobria el respatllet de cap cadira, sinó que penjava de la nansa allargada de la maleta groga.

Vaig notar que em faltava l'aire.

—No pateixis, l'he desconnectat —em va aclarir mentre es posava l'americana.

Es col·locà el barret de gàngster, que quedà inclinat cap endavant. Deixà un bitllet de vint euros sobre la taula i ens va dir:

—Qui sap si algun dia ens tornarem a trobar.

Va abandonar el local caminant tranquil·lament, arrossegant la maleta amb l'aire distret d'un turista qualsevol. Al cap d'uns segons el vam veure al carrer, aixecant el braç per aturar un taxi.

De forma inesperada, el meu mòbil va vibrar dins de la butxaca dels texans. Tornava a funcionar. El vaig agafar, a la pantalla apareixia un número desconegut.

—Sí?

—On t'has ficat? T'estic buscant fa estona.

Era la Mireia. La seva veu em va omplir de felicitat.

Em vaig girar cap a la Mila i li vaig llegir el pensament: certament, el destí ens havia donat una segona oportunitat.

I no la podíem deixar escapar.

STONBERG
EDITORIAL
